

FRISTED

Af kst. sognepræst Regitze Marker

I gadebilledet er kirken vel snart sagt det sidste rum, der ikke højlydt kalder på vores penge og opmærksomhed. Dørtrinnet er så lavt, døren åben, at kirken kan tå imod og sende alle godt ud igen. Der er så mange, der insisterende rækker ud efter os og vil sælge os noget, om det er på fysisk gadeplan, i medierne, eller virtuelt på nettet. Det er blevet en kunst eller kamp at kunne dribble fri for ”de ubudne gæster” og selv vælge til og fra.

En god ven spurgte mig forleden om kirken var lykkes med at få lokket flere og i særdeleshed unge i kirke. Det kom lidt bag på mig, at han mente kirken skulle lokke.

Vi lever i dag i en for mange, anstrengt kultur, hvor vi som enkeltpersoner må gøre opmærksom på os selv, for overhovedet at blive set og hørt. Derfor dyrker vi det særegne og individuelle og aldrig har vi i den stræben paradoksalt nok kommet til at ligne hinanden så meget. Det gælder også reklamer, medielandskabet og underholdningsindustrien. Så tilbage til min vens spørgsmål, om kirken har sat ind for at lokke flere i kirke?

I min kirkeforståelse behøver kirken ikke at iklæde sig noget nyt tillokkende. Jeg har som præst aldrig tænkt jeg skulle lokke nogle i kirken. Kirken er for mig som en god ven, der ikke smutter i modvind eller har travlt med at promovere sig selv, men er der, kulturelt undersøgende, historiebevidst og fællesskabende. Er jeg spændt, står kirken klar til at døbe det lille barn ind i Guds og menighedens fællesskab, er man ung og vil vide mere om de kristne fortællinger, har vi undervisere/præster, der konfirmerer og samtaler med de unge om de eksistentielle spørgsmål, der begynder at røre på sig i den alder, ønsker man at gifte sig folder rummet sig ud i fuld flor og hylder den kærlighed vi ikke kan leve foruden, tosomheden, som fællesskabet omkring de to. Mister vi vor kære samler rummet sig nænsomt og barm-

hjertigt både om afdøde og de efterladte. Herfra åbner rummet sig også gavmildt op hver søndag i et nadverfællesskab og til de øvrige andagter og fredagsaltergange henover ugen og understreger det liv, der ikke behøver at sælge sig selv eller lokke underholdende, men til stadighed gør sig umage med at være den kirke, det rum, der levende former sig efter den enkelte tjeneste og gør sit bedste for med det kristne narrativ at holde under vores eksistens.

Et helt menneskeliv har så forskellige behov efter hvilken alder vi har og hvilken nærværende livssituation vi står i. Derfor behøver kirken ikke at lokke nogen særlig aldersgruppe i kirke, vil jeg mene. Vi står på en tradition, nogle udtømmelige tekster og solide ritualer, en helt enestående musikskat, der tager over hvor sproget må kapitulere, som man kan kalde en stående kærligheds-erklæring fra Gud til hver enkel af os mennesker. Det rokkes der ikke ved uanset hvor og hvornår i livet vi har brug for at kirken kan rumme os.

Jeg skal ikke lokke, men plejer at rette ryggen og være stolt af det trofaste frirum jeg tjener, der også kan bære en tiltrængt stillestund, som noget forfriskende nyt i dagens kamp om opmærksomheden.